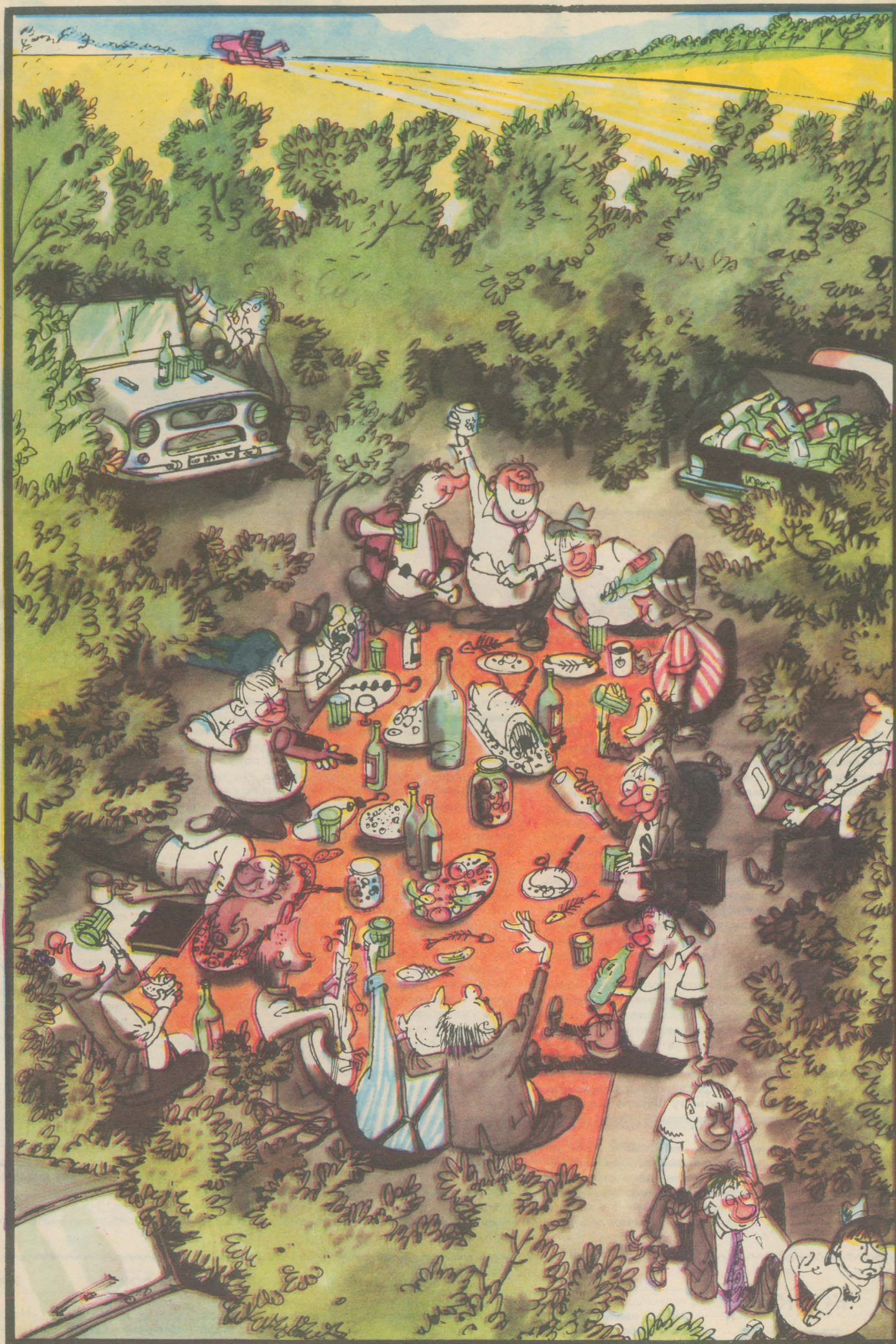

1985

№14

ЛИПЕНЬ

КУЩОВИЙ СЕМІНАР (підсумкове заняття).

— Чого це Андрійка так рознесло?
— Та до нього ж батьки приїздили.

ТЕПЛОВОЗОМ — У БЯНІЮС

Цю історію можна живописати соковито й розмашисто. Можна б навіть вірзати розвеселого вірша з хвастками присвистами і притопами. Справді-бо, чим не анекдот: двоє хлопців-молодців на маневровому тепловозі серед глумої ночі смикнули на ходу «з горлушка» та обоє й позасинали просто тут-таки, в теплій кабіні! Напівдорозі від залізничної станції Попільня до Андрушківського цукрозаводу, куди везли чотири вагони з вапняком... А потім, як ото сказав поет, «странным было его пробуждение»: протаранивши двоє залізних воріт та скинувши з колії цистерну з мелясою, могутній транспортний засіб і сам зіскочив із рейок (бо далі їх просто вже не було) та, виваливши вугол старої лазні, ліг на бік і затих. Почісуючи набиті гупи у деяких локальних місцях, героїчний екіпаж вирачував на поверхню і, стоячи по коліна в мелясі, довго приходив до тями, або, говорячи мовою військових донесень, вивчав обстановку...

Але ми не будемо говорити мовою військових донесень. Не будемо й пританцьовувати та присвистувати навколо перевернутого тепловоза, потішаючи читачів «виграшною» фейлетонною ситуацією. Втішного, а тим більше смішного, їй-право, мало. Ні для начальника транспортного цеху Андрушківського цукрокомбінату Миколи Яковича Сергієнка, ні для голови профкому Віталія Бориславовича Даниловського, ні для директора комбінату Віктора Івановича Ліптуса... Ні для десятків інших людей, так чи інакше причетних до цього випадку.

Ну і, звичайно, кому вже аж зовсім таки не смішно, — так це головним дійовим особам унікальної нічної пригоди. Була б переведена стрілка на іншу колію — і хто зна, чим би воно все скінчилося, бо тоді состав неодмінно «поцілувався» б з міцним цегляним муром та, неодмінно ж таки проломивши

його, в'їхав прямісінько в заводський цех. Чи не довелось би підрахувати збитки не тисячами, а сотнями тисяч карбованців? Чи не довелось би дружинам та дітям (в одного їх — двійко, у другого — трійко)... Ні-ні, страшно навіть подумати...

Але куди ж ти, в бісового батька, від тих думок тепер заховася? Знову топтимеш їх у горілці, як це у перші дні після аварії, кажуть, спробували робити наші герої? Але хміль, рано чи пізно, вивірюється, а дійсність — ось вона, тутечки... Словом, як не крути, а думати треба.

Звичайно, ах, як добре було б, якби машиніст Анатолій Сподін задумався над цими речами ще кілька років тому, тоді, коли його вперше «застукали» на робочому місці в нетверезому стані. Або хоча б у січні вже цього року, коли йому записали прогул і оголосили догану за подібне ж порушення... А як було б, скажімо, розчудесно, якби і помічник машиніста Микола Боженюк назавжди протверезів після того, як напередодні цьогогорічного жіночого свята багаторісним — пардон, п'яним — сном заснув у кочегарці (розгубивши, до речі, усі подарунки, котрими збирався ошчасливити своїх любих...). І за що йому, пригадується, теж добряче тоді нагоріло.

І не було б оце сьогодні нічого: ні слідства, ні суду, ні теми для розвеселого фейлетона. Але, але... Нікуди не дінешся: доведеться відшкодовувати вартість потрошеного вагона та іншого понівеченого добра; доведеться якийсь час і потрудитися десь на віддалі від сімейного вогнища — де, це вже визначать знаючі люди, і скільки — теж визначать.

І все-таки, якщо подумати, то рано чи пізно усе погане минає, а радощі життя залишаються. Якщо, підкреслюємо, подумати. Тільки, звичайно, не в тому напрямку, куди зараз із усіх сил, відчувається, скеровує думки Анатолія і Миколи дехто з жалілини-

ків-доброзичливців: вигороджуйте себе, хлопці, за всяку ціну, валіть усе на випадок, на начальство (а воно що, не п'є?!), на погану організацію праці — на все, що завгодно, тільки не на себе, не на надмірну пристрасність до чортового зілля... Подумаєш, випили — так це що, первина? «Дивлюсь, пляшка, ковтнув, — думав, вода, а воно казюнка... То що вже було, залишати? Думали, веселіше стане...», — з невинною дитячою безпосередністю пояснює 32-річний Микола Боженюк.

Веселіше, як бачимо, не стало. А стало якраз дуже навпаки... Проте от що цікаво: хто ж вони, оті сердечні порадики, котрі тепер нашіптують вам такі мудрі виправдання? Чи не ті, хто за безкорисливу сусідську допомогу розплачувався з вами щирими гранчаками сивухи? Хто на весіллях та іменинах підносив вам чарку до самого рота і кричав: «Пий! Подумаєш — на роботу! Ти що, не мужик?». Чи не той це, зокрема, кого у переддень аварії самого зняли вже «теплого» з цього ж тепловоза і хто послужливо залишив вам у кабіні недопиту пляшку? Еге ж, маємо на увазі саме його — помічника машиніста Леоніда Шимка. Він не проходить по справі, але якщо чесно, то хіба не лягає на нього добра доля вини? Залишимо, втім, це на його совісті.

З такими порадиками, сміємо вас запевнити, далеко не заїдеш. Або, якщо вам завгодно, якраз навпаки: заїдеш не тільки в баню, а й ще кудись. Звідки зворотньої колії не прокладено. Ось чому щось не клеїться у нас прекумедний віршик на тему: «Опинились хлопці п'яні з тепловозом аж у бані, гей!...». Ні, невесело щось. Не до жартів.

В. БОЙКО.

Житомирська область.

КОЛЮЧІ РИМИ

ЗРАДНИК...

Ні, не язик, а ніс —
твій ворог:
Свистить,
коли заснеш на зборах.

ДОКОПАВСЯ...

Він понакопував на ближніх
стільки ям,
Що вже й на вулицю
боїться вийти сам.

ПОРИ РОКУ

Дві пори року
в деяких людей:
Футбол — хокей.

НАПИС НА ДИПЛОМІ

«Не гарантує цей диплом,
Що не назвуть тебе ослон».

Ігор СІЧОВИК.

СВЕТР-НЕВИДИМКА

Як передає наш рovenський кореспондент, у місті Кузнецовську на місцевому побутокмбінаті винайшли незвичайну фарбу. Варто було умочити в неї светр, що його здала на фарбування М. Данишевська, і ось уже рік як светр наче крізь землю провалився.

НА ВАГУ ЗОЛОТА

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Існує твердження, що все пізнається в порівнянні. І в цьому вкотре переконалися жителі села Чолівки Коростенського району. Приміром, свіже повітря вони ось уже кілька років поспіль цінують не менше, як на вагу золота. А все тому, що буквально на околиці їхнього села розташовано склад аміачних добрив. Отож подихати чистим повітрям сільчани можуть, хіба що надівши протигаз.

ГРОШІ — НІЗАЩО!

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Уже шостий місяць чухають власні потилиці керівники колгоспу імені Чапаса, що у Старовижівському районі. І чухають на предмет ось чого: за що їхнє господарство перерахувало Здолбунівському авторемонтному заводу Ровенської області аж півтори тисячі карбованців? Адже колгоспний автомобіль ГАЗ-53А, який побував перед цим у руках здолбунівських автоумільців, як не їздив, так і продовжує не їздити. Більше того, під час ремонту деякі вузли та агрегати його було сумлінно розкомплектовано.

МУЗЕИ У ПОРТУ

Як передає наш одеський кореспондент, у Іллічівську з ініціативи докерів створено музей вантажопідіймної техніки. Достойне місце серед його поки що нечисленних експонатів зайняла нова експериментальна модель автовантажувача (модель № 40141), який виробляє Львівський завод автовантажувачів.

На запитання кореспондента ТАП, чим керувалися, відбираючи цей зразок львівської продукції в експозицію музею, портові робітники хором відповіли: «Ні на що більше автовантажувач непридатний, оскільки має купу серйозних конструкторських недоробок».

КРАЄЗНАВЦІ МИМОВОЛІ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Дуже вдячні жителі села Біляни Могилів-Подільського району завідувачі заготівельним пунктом Марії Миколаївні Сопрун за те, що вона весь час тримає свій заклад на замку. Завдяки цьому колгоспники мають змогу роз'їжджати по навколишніх населених пунктах, знайомитися з пам'ятними місцями свого краю, а заодно і здавати в кооперативні лавки надлишки сільськогосподарської продукції.

Мешканці Білян упевнені, що Марія Миколаївна і надалі не звертатиме уваги ні на критичні виступи районної газети, ні на численні скарги невдоволених. Отже, для допитливих — всі дороги відкрито!

ДУЖЕ ЗАЙНЯТІ ЛЮДИ

До Телеграфного Агентства «Перця» звернулася жителька Миколаївщини М. П. Досінчук за роз'ясненням: чому, мовляв, на Васильківському заводі холодильників працюють такі черстві люди? Вона написала їм про свою біду — про те, що холодильник «Кристал» їхнього виробництва на третій день вийшов з ладу, — а від них скоро рік ані слуху, ні духу. ТАП з усією відповідальністю заявляє, що авторка листа помиляється: не черстві на заводі люди, а дуже й дуже зайняті. Адже подібних листів на підприємство надходить стільки, що спробуй на всі відповіді!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ШО...

...популярний принцип «Один — за всіх, всі — за одного!», виявляється, може набутися зовсім несподіваного тлумачення. Принаймні, працівники жеку № 2 м. Дружківки на Донеччині вирішили дуже своєрідно його застосувати. Вони на дев'яностоквартирному будинку № 33 по вулиці Леніна вивісили таку об'яву: «Тов. жильці! У вашому будинку мешкають боржники по квартплаті (далі називалися три прізвища). Якщо протягом 3-х днів вони не погасять боргів, ми будемо змушені відключити воду на весь будинок». Уявляєте,

які неосяжні перспективи відкриває подібна самодіяльність?!

...на Чернівецькому взуттєвому об'єднанні знайшли ефективний спосіб боротьби з рекламаціями. Варто було, приміром, жителю м. Ходорів (Львівщина) відправити на підприємство браковані туфлі їхнього виробництва, як у відповідь взуттєвики надіслали їй туфлі іншого фасону, меншого розміру, до того ж ще й потерті, із збитими каблучками. Після такого у кого стане сміливості набридати взуттєвикам!

Мал. В. ТРАВИНА

І косо, й криво
росла стіна...
Усім відомо,
чия вина.

«Усю бригаду
цей тип ганьбить,
не хочем разом
із ним робить!»

Але на захист —
міцна стіна.

Росте халтура...
Чия вина!

Незабаром у Чернігівській області, кажуть, будуть найвищі по республіці надої молока на корову. Там у деяких господарствах, нівроку, таки навчилися доїти. Тільки не подумайте, крий боже, що чернігівська технологія доїння корівок вельми відрізняється від, припустимо, житомирської чи полтавської. Смикнув за дійку — і маєш полумисок ряжанки, смикнув за іншу — і вже набіг повен глечик першосортного кефіру. Ні-ні. Технологія ні на йоту не змінилася. І не в ній, повірте, суть. Просто в окремих колгоспах Чернігівщини з певного часу почали на коров'яче вим'я дивитись під особливим кутом зору.

Якось наприкінці минулого року в колгоспі «Шлях хлібороба» Менського району дуже ретельно заходилися вивчати наявні коров'ячі кадри.

— Що перш за все потрібно, аби підвищити продуктивність дійної череди? Необхідно забезпечити надійне молочне поголів'я! — підвела солідну наукову базу головний зоотехнік господарства Марія Іванівна Троцик. — А це значить, що будемо без жалю вибракувати всяку непродуктивну худобину.

Прекрасну, науково обгрунтовану думку негайно почали втілювати у життя. Різні Коханки, Розки, Волошки та Півонії аж затремтіли під суворим поглядом головного зоотехніка. Для них настав вирішальний момент. Адже якій корівчині хочеться опинитись у гурті вибракуваних? Розпрощатися з дійною чередою і потрапити на

місяць-два на відгодівлю, аби звідти тупцяти прямим ходом до м'ясокомбінату... Така перспектива будь-якій корові мало всміхається. І не схочеш, а жижки затрусяться. Тільки душевний стан великої рогатої худоби менш за все ятрив серце як самої Марії Іванівни з чималою світою членів комісії, так і голови колгоспу Василя Миколайовича Єрмоленка. І двадцять корівок потрапили до малопривабливої групи непродуктивних. Як і годиться, всю цю операцію підкріпили відповідним актом за номером дванадцять.

— Ось тепер — порядок, — оголосила Троцик і поставила свій підпис під зазначеним документом.

Можна було б і піт із чола змахнути. Та тут, наче на гріх, підспіла чи не найскладніша робота. Веселка та Журба, Ховрашка та Красива аж ніяк не хотіли вірити у писане. У те, що від них, мовляв, користі, як від старезного цапа. Зрозуміло, що на якісь там коров'ячі вибрики можна було б плюнути і розітерти. Тільки корови зчинили, кажуть, такий гвалт, що хоч з рідного села Ушні аж за Десну тікай.

— Му-у-у! — ревла дебела красуня Ховрашка.

А з іншого кінця корівника линули невдоволені голоси Луни, Веселки, Журби та Рибки. Мовляв, чим же це ми вам, любі керівники, не до шмиги? Чим не вгодили?

— Та тю на вас! Цитуйте! — обуренню колгоспного начальства не було меж. — От дурні! Сказано — коров'ячі голови.

Тільки худобина не вгавала. Як кажуть, із шкіри лізли, старалися — і отака дяка. По сім, а то й по десять кілограмів молока давали щодня чимало із вибракуваних корівчин. Між іншим, по Чернігівській області середній надій становить близько 5 кг. Ну, як тут не мукати і гвалту не зчиняти, коли цілком здорових і вельми продуктивних тварин на відбивні списують?

— Та які там відбивні! Ніхто з вас котлет робити не збирається, — заспокоїла їх М. І. Троцик, — А отой акт — то пусте. То тільки папірець. Не варто на нього й уваги звертати. Вас, якщо бажаєте, тільки документально немає. Тобто — юридично. Так би мовити, де-юре. А де-факто — ми вас іще ого-го як подоїмо! Словом, пережовуйте собі спокійно свою жуйку й до наших, людських справ не втручайте. Без вас розберуться.

І справді: ніхто тих корівок до м'ясокомбінату не поволік. У паперах відмітили, а самі продовжували акуратненько доїти документально неіснуючих тварин.

Клопотів, звичайно, з подібним вибракунням чимало. Мороки по самісінькі вуха. Куди простіше не вибракувувати, а переводити з дійної череди у групу відгодівлі. Так, як це заведено у колгоспі «Естонія» Куликівського району, де головою Іван Григорович Печений, а головним зоотехніком Микола Олександрович Томилиць. Варто їм тільки на ферму зателефонувати:

— Гей, хто живий є? Яка там

у вас дійна худоба на ладан диха? На котлети пустимо.

— Та ось така, ще й така...

— Значить, кажете, Доля, Гулька, Горда... Записали. Переводьте на відгодівлю, а ми тут відповідними документами через бухгалтерію цих корів з дійної череди спишемо.

Перевели. І списали. Все суто документально. Де-юре. А от де-факто... Як давала Доля 11, а Гулька 13 кілограмів молока щодня, так і по цей день дають. І таким робом, ясна річ, успішно підвищують продуктивність офіційного молочного поголів'я.

Юридично неіснуючі, а фактично залишені на фермі корови в колгоспі ім. Шевченка Щорського району щомісяця давали мало не тонну молочка. І то не біда, що якась Цитра дає по 2—3 кг на добу, хоча й кормів з'їдає не менше, ніж найкраща колгоспна рекордистка. За місяць дещо й вдається націдити. А якщо отих прихованих коров'ячих резервів два десятки? І коли кожен резерв щодня смикати за дійки? От уже й побігла та потекла невеличка додаткова — може, й не річечка, а таки чималенький молочний струмочок. І не треба голові колгоспу В. М. Комісаренку разом із головним зоотехніком І. Г. Шульгою вболівати за племінну справу, кормоприготування, раціональну годівлю і такі інші премудрості зоотехнії. Тримай собі резервних корівок, а одержане від них молочко записуй на офіційно існуюче молочне поголів'я. Ось і весь фокус!

Зрозуміло, що в кожному господарстві свій підхід до цієї справи.

У Ріпкинському районі, а саме в колгоспах імені Щорса і «Прогрес», де відповідно голови колгоспів Володимир Григорович Шпак та Микола Петрович Вада, все це діло настільки заплутано, що ніхто не ризикнув пояснити, яких саме корівчин, за що і коли позбавили права величатися дійними. Як не старалася Парасковія Данилівна Обитоцька, головний зоотехнік колгоспу ім. Щорса, в які тільки шухляди та теки не зазірала, аби знайти документи на 33 вибракунні коров'ячі голови, але її намагання так і не увінчалися успіхом. Не набагато кращих результатів у цьому ділі досяг і колега Обитоцької з колгоспу «Прогрес» Микола Костянтинович Дима. Так чи інакше, а 40 вибракуваних у кінці минулого року Лисок, Ромашок та Зорьок залишили у дійній череді і продовжували смикати за юридично неіснуючі дійки.

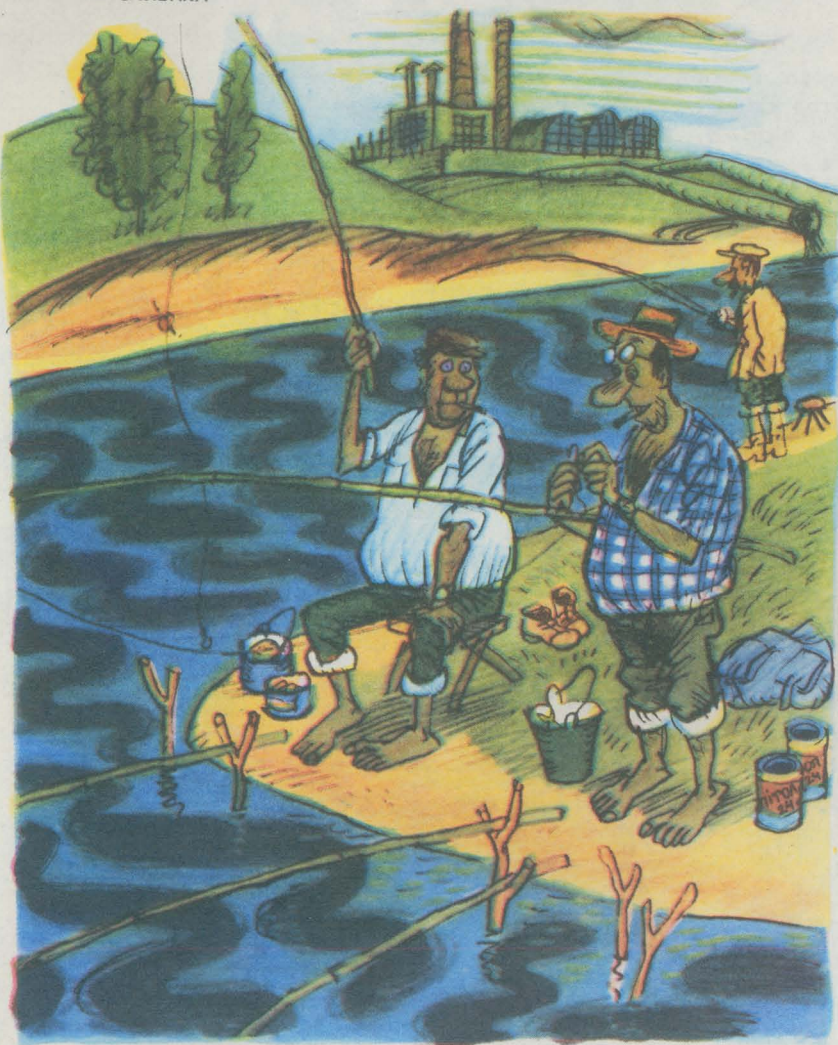
Досвід, прямо скажемо, вельми цікавий. І просто вражає, як це ним іще й досі не зацікавилися відповідні районні та обласні інстанції. Залишається тільки висловити гарячу надію, що вони рано чи пізно, а таки звернуть на нього свою пильну увагу.

І. ЛАГОЗА.

Чернігівська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тут окунь на підсушений солідол добре бере!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Замовлення громадян майстри з Дашівської лінійної дільниці Гайсинського міжрайонного ремонтно-будівельного управління виконували за хитрим принципом: грошки брали справно і сповна, а роботу виконували серединка-наполовину. Отаким чином вони й у замовниці Стройко Є. І. взяли зайвих 180 крб., а повернути їх ніяк не хотіли. Про це замовниця й розповіла у своєму листі.

Голова Вінницького обласного комітету народного контролю В. В. Куревин, до якого Перець з цим листом звернувся, повідомив, що за наслідками перевірки Вінницький облпобутрембудтрест видав наказ, яким за безвідповідальне ставлення до виконання своїх обов'язків майстру дільниці Печуйко В. С. оголошено сувору догану. А за допущену безконтрольність за роботою підвідомчих лінійних дільниць начальника Гайсинського міжрайонного рембудуправління Кириленка А. І. з цієї посади звільнено. А гроші повернуто замовниці.

У деяких майстернях телевізори ремонтуються роками.
(З редакційної пошти).

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ріднесенький мій, коли ж я тепер тебе побачу?!

Колискова для онука

ГУМОРЕСКА

— Спи, онучку, засинай, а я твоє щастя постережу, щоб не втекло нікуди. Хоча куди воно від тебе втече? Наше щастя завжди з нами. Бо живемо коло моря. Не взагалі коло моря, скажімо, Білого там чи Карського, а біля самісінького Чорного моря. Аж із Москви та Мінська сюди сунуть. Хто на чому. Одні на машинах, інші — мотоциклами. А хто бідніший — той двоє діб у поїзді паряться. Ото нанюхаються по столицях газів та бензинів, позабивають сажкою від солярки своє вухо-горло-ніс, а тоді сюди ордами сунуть. Тисячами на березі вилежуються, як тюлені. Та морською водою носи, знай, полощуть. Та хай собі полощуть. Моє діло

маленьке. Мені аби платили справно. Позавчора з третього сарайчика сім'я виїхала, то ти наперед гроші дали. А вчора парочка поселилася: я їм про платню, а вони гайморитними носами крутять. Мовляв, може, ми ще й передумаємо. Еге, голуб'ята, я ж вас наскрізь бачу! В гаманці, видно, вітер висвістус. Теж мені — до моря зібралися. Він якийсь інженерчик зачуханий, либонь, років з п'ять гроші збирав, економив, «Приму» кутив та ліверною ковбасою давився. А вона не інакше — артистка. І не жінка вона йому, це точно. Жінка такою красивою не буває. Та й якби була, то давно б утекла від такого миршавого та худореброго. Не інакше інженерчик привіз

коханку. Що таке коханка? Спи, онучку, спи, тобі ще рано про таке знати. А виростеш — і шукати не доведеться, вони самі тобі на шию чіплятимуться. Бо ти в сорочці народився, коло моря живеш. Тільки щастя свого не вгай. Я от, приміром, теж не одразу вхопила його за хвіст. Спершу боялася тих «дикунів». Думаю, ти його пусти в хату — а він тебе і обчистить, як липку. А тоді дотумкала. Навіщо їх у хату пускати? Наліпила сарайчиків з глини, ракушняку, а то й просто з кізків — живіть собі хто з ким хоче, гості милі та хороші, тільки платіть справно. І платять! А куди подінуться, як почувати десь треба! На всіх санаторіїв та пансіонатів не настанеш. Тут один аж із Тюменщини гостював у мене. Розговорилися з ним якось, душевний такий чоловічок трапився. «По тобі, — каже, — тітко, кодекс плаче». Що таке кодекс? Не суши собі, онучку, голови, спи. Тобі ще рано таке знати. А я й кажу йому: той кодекс заплаче або й ні, хто ще його знає, а от ти мені заплатиш на всю котушку. Бо ти, дурний, аж у Тюменщину за довгим карбованцем поїхав, а мені й тут, коло моря, той карбованець не короткий. Бо всяк улітку до морських пляжів рветься, щоб, значить, оздоровитися, носа свого прочистити. Тобі, онучку, вважай, пощастило ще більше, ніж твоїй бабі. Адже доки виростеш і мене заміниш — платня за проживання знаєш як підскачить? От я, приміром, іще пам'ятаю, як ми за койко-місце по п'ять рублів на старі гроші брали. А тепер по три беремо. На нові. Аякже, все тече, все змінюється. Що таке старі гроші? Спи, онучку, воно тобі не треба. От як виростеш, я тобі «Жигуля» куплю. З фургонком. У мене вже не на один «Жигуль» назбирано. Порозпихала гроші по сховках, ото й тремчу ночами. Тепер люди страх які заздрісні стали. Ледь побачив, що в когось карбованець зайвий завівся — одразу анонімку в обехеес. Що таке анонімка і обехеес? Не задавай, онучку, так багато запитань одразу. Ти краще люби свою бабцю і нікому її не віддавай. Не віддаси бабцю — вона колись тобі всі свої копійки віддасть. Ти ж хочеш на «Жигулі» кататися? Хочеш. Отож лежи тихо, а я піду попереховую, бо щось дуже зорі яскраво світять. Ще статтю мені висвітять. Що таке стаття? Спи, онучку, спи. Виростеш — узнаєш.

Мал. Г. МУШКАЄВА

— Цей скромний букетик ми даруємо з нагоди вашого ювілею, вельмишановний Іване Сидоровичу!

Віктор БАРАНОВ.

ЖИТТІЄ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

— Нам би нектарчику...
— Безалкогольними напоями не торгуємо!

— А якщо всевишній помітить!
— А ми скажемо, що випили за його здоров'я...

— А де Сидорчук?
— Він же у нас тільки рахується.

— Можемо запропонувати фірмові речі...

— Пофортунило ж нам! Раю знадобилися казани для збирання яблук.

— І тут вони прогулюють!

Чи випадало вам, шановні читачі, купити в магазині торт, а потім перти його перед собою на витягнутих руках, позаяк коробку з ним не перев'язали мотузкою?

Доводилося. Мені — теж. Погодьтеся, почуваш себе цілком по-дурному, оскільки не можеш спокійно уже навіть вийти із того ж магазину і штовхаш двері або ж лобом, або іншою частиною тіла — тією, котра міститься ззаду. В останньому випадку це ускладнює процедуру, бо треба ще встигнути розвернутися, поки двері, зачиняючись, не вріжуть тебе по тій же таки частині тіла чи не виб'ють у тебе з рук солодку покупку.

Я вже не кажу про ті труднощі, які виникають під час поїздки із злосчастним тортом в руках у громадському транспорті. До того ж, хоч важить той «Київський», «Трюфельний» або «Лимонний» усього лиш один кілограм, руки від незвичного положення дуже швидко німіють, і вже за якихось півгодини ти ладен розплющити торт об найближчу стіну чи — ще гірше — в нестямі жбурнути його на асфальт і довго, з насолодою топтатися по ньому ногами, не звертаючи уваги на шокованих перехожих...

Зганяючи отаким робом лють на безневинному торті, ми з вами якось випускаємо з уваги справжніх призвідців цієї кондитерської драми — тих, хто щойно тицьнув нам коробку з тортом і супроводив цю звичайну торговельну акцію незвичайною — принаймні, для минулих років — заявою:

— Перев'язувати немає чим! Хочете, — беріть так!..

Був час, коли кожен торт перев'язували рожевою чи блакитною стрічкою. Потім стрічечки щезли. Та й бог із ними, тими стрічечками: покупців рік у рік більшає, на всіх, як мовиться, не напасешся. Але чому зникає звичайнісінький шпагат, чому зникає його заміник — отой схожий на шпагат паперовий скрутень, який витримує належну йому вагу лише протягом однієї ходки (а більше від нього й не вимагається), чому зникає оборотковий папір і все частіше лунає звернення до нас із-за прилавка трубний глас:

— Відпускаємо тільки у тару покупців. Безтарні громадяни, можете не стояти!..

Над усім цим, шановні читачі, варто поміркувати. І поміркувати ґрунтовно. Бо за останні роки у багатьох торговельних закладах вигулькнула і стала набирати поширення дивна тенденція працівників тих закладів до спрощення своєї роботи. Спрощення, полегшення, ба навіть самоправного скорочення робочого часу, що негайно призводить до ускладнення життя покупців.

— Що хочуть, те й роблять, — як висловилося одна старенька, коли, на її прохання вибрати їй півкіла — усього півкіла, якихось п'ять-шість штук! — цілих, а не роздавлених помідорів, молодий здоровий продавець овочевого магазину по вулиці Березняківській у Києві демонстративно жбурнув уже зважені для старенької, але такі давлені плоди у ящик і відмовився її обслуговувати. Так йому було простіше працювати.

А мені при цьому згадалося, як в іншому овочевому магазині — на розі вулиць Некрасовської та Артема — теж молода продавщиця так зреагувала на несміливу просьбу покупця допомогти йому вибрати з-поміж брудних, покритих грязюкою буряків два-три чистеньких:

— Буду я перед кожним принижуватися!..

До речі, у багатьох київських овочевих магазинах уже стала звичною картина, коли розпарені покупці, лунко стикаючись лобами, риються в купах немітої, часом напівзіпсованої картоплі, буряків, моркочки, мало не по вуха вимазуються у висококондиційному чорноземі, — а продавці у цей буремний час спокійнісінько перемовляються між собою, склавши на грудях руки в резинових рукавичках.

Бо їм так хочеться. Бо їм так простіше й легше. І тут показово, що роблять вони саме те, що хочуть особисто для себе, тобто діють за власним бажанням і цілком у власних інтересах — всупереч інтересам громадським. І поспіль, поволеньки привчають нас до думки, що так воно і повинно бути. Привчають і своїм виглядом за прилавком — нарочито втомленим-перевтомленим, буцімто напередодні без передиху ударно трудилися десь на підземних виробках, а тепер мусять іще й ось тут

стовбичити. Привчають і безкінечною відсутністю на своїх робочих місцях під прикриттям шумової завіси, зітканої з таких же безкінечних нервових вигуків колег:

— Чого репетуєте, він (вона) зараз буде! Уже не можна й відійти на хвилину! До чого безсовісні люди!..

Безсовісні — це ми з вами. Привчають і манерою розмови з покупцями, розрахованою на те, щоб відвідувач ушівся з їхнього поля зору якомога оперативніше і не чіплявся з безглуздими балачками на кшталт: «А чи не скажете, є те-то й те-то, а покажіть оте-то й те-то, а чи немає того-то й того-то, а що б ви порадили стосовно ось цього і ось того...». У київському Центральному універмазі усіх продавців зобов'язали казати покупцям «спасибі». У деяких — за тривалими спостереженнями — те «спасибі» за звучанням майже нічим не відрізняється від «до біса». Ці вже свого добилися. Вони — ви це помічали — індиферентно стоять або сидять у своїх відділах, ні на що й ні на кого не звертаючи уваги, так, наче акт купівлі-продажу їх аж ніяк не стосується...

А нерідко посиляють фактично й «до біса». Не обов'язково словами. Діями.

У святковий день у м'ясному відділі гастроному «Московський», який за ідеєю працює без перерви, з другої до третьої години не було продавця. Касирка розтлумачила, що продавець — на перерві. «Мас право людина відпочити?» Зате як тільки о третій продавець з'явився, зникла касирка, і людям, щоб заплатити гроші, довелося підтюпцем мотати у дальній кінець гастроному, де працювала єдина на весь великий магазин каса (чи не з десятих нааявних) і де вони змушені були вистояти довжелезну чергу. Між іншим, у «Московському» — це звичайне явище, навіть у години «пик»: спершу відстоїш чергу до відділу, щоб зважити продукти, а потім — уп'ятеро більшу знову ж таки до єдиної діючої каси, позаяк усі інші будуть неодмінно закриті — касирки чи то на перерві, чи то у відгулі, чи у прогулі, це нікому не відомо. Але те, що подібний самодіяльний розклад значно спрощує і полегшує справу — не покупцям, звісно, а продавцям і касирам, — сумнівів не викликає.

Посилають «до біса» і так, як у гастрономі № 445, що на вулиці Філатова. Тут відділ різних напоїв раптом можуть узяти під замок за півгодини до офіційно визначеного часу. На запитання

здивованих відвідувачів про причини такої скоро-спішності завідувача магазином дуже ввічливо і культурно (хоч і не дуже переконливо) пояснить, що продавець, мовляв, зранку, окрім напоїв, продавав ще і яйця і сильно втомився. Наприкінці прозвучить уже знайоме:

— Має право людина відпочити?

А от у секції канцтоварів універмагу «Україна» починають відпочивати за цілу годину до закриття. Принаймні, працівники одного з київських інститутів, коли вона попросила продати їй діловий щоденник, відмовили категорично, роздратовано заявивши, що відділ уже закрито, та ще й дорікнули:

— Ходять тут, гуляють, у вас он вихідний, а ми вколюємо.

Начебто ні зав. секцією, ні продавщиця, котрі отак у багнеті зустріли покупця, взагалі не мають вихідних і саме через цю кричущу несправедливість сприймають кожного, хто насмілиться їх потурбувати у свій вихідний день, як особистого ворога. Та й це ще не все. Коли ображена «інститутка» висловила свої думки і почуття у книзі скарг, то останнє слово виявилося все одно не за нею. Останнє слово їй рубонула зав. секцією:

— Пишіть, пишіть, а от ми вам на роботу організуємо листа, що ви хуліганіли у громадському місці!

І, налякана перспективою ще пояснювати щось на роботі, а може, навіть і виправдуватися, морально переможена «інститутка» поспішила ретируватися. Що ж, це теж метод полегшення собі життя-буття, який взяли на озброєння деякі працівники торгівлі. Все частіше й частіше доводиться зустрічатися з випадками, коли на справдливий нарікання покупців з-за прилавка лунає погрозливе: «Чого ви тут хуліганите? Хочете, щоб міліцію викликали?!»

Ви, шановні читачі, помітили, що тут не названо жодного прізвища. Загалом це неважко зробити. Однак суть, либонь, не в кількох прізвищах. І не в тому, щоб управління торгівлі покарало двох-трьох конкретних винуватців. Ні, мова про те, щоб воно — управління торгівлі — теж звернуло увагу на дивовижну тенденцію, котра поширилася останнім часом, — тенденцію деякого з працівників торговельних закладів максимально спростити і полегшити свою роботу, іншими словами — максимально скинути з себе тягар обов'язків і відповідальності, — всупереч інтересам покупців та й самої торгівлі.

І щоб воно — управління торгівлі — поміркувало над причинами цього явища. Вочевидь, це не виявляється надто важкою справою. Коли, приміром, мені спало на думку поцікавитися, чому ж усе-таки часто-густо в магазинах немає дрібної тари, обороткового паперу, різноманітних пакетів, тих же вірвовочок для перев'язування тортів і так далі, — то несподівано я виявив, що усе це є. Є! У підсобках, на складах, на базах. Просто комусь ліньки піти і взяти, піти і виписати, поїхати і привезти — себто виконати те, що належить і за що люди отримують зарплату.

Ну, а невелике небажання і мала безвідповідальність цілком природно тягнуть за собою велике небажання і таку ж велику безвідповідальність, а разом — і дуже велику охоту скинути з себе ще більше службових клопотів. Тим паче, що чесність і совість — категорії неконкретні, у підсобці не лежать і торта ними не перев'яжеш. А раз так, то чом не спробувати обійтися без них? І обходяться. Подекуди.

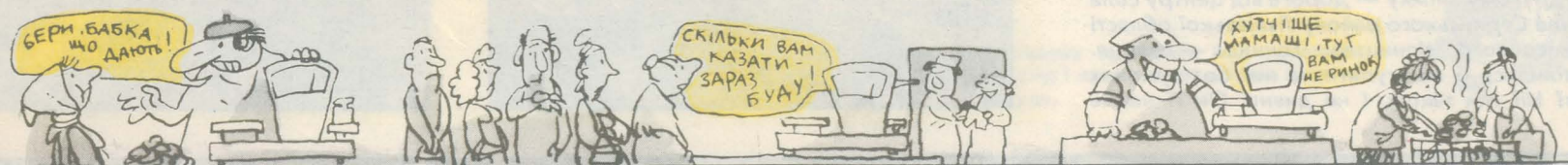
Отож було б зовсім непогано, якби керівники столичної торгівлі — і не лише столичної — поміркували над усім цим, а поміркувавши, взяли та й за власним бажанням пройшлися і раз, і другий, а як треба, — то й третій і четвертий раз, — по отих «подекудах». І не тільки як керівники, але і як покупці. Отоді, певен, вони б іще більше побачили і ще більше зрозуміли б.

А від розуміння, як свідчить досвід, усього один крок до дії. Такої дії — і адміністративної, і одиної, — внаслідок якої у всіх без винятку торговельних закладах стали б робити тільки те, чого хочуть покупці.

Притому — за власним і щирим бажанням.

В. ЧЕПІГА.

м. Київ.

ЗАЙВИЙ БАТЬКО

Прочитав я в другому номері журналу за цей рік замітку «Візит Макима» — про те, як працівники загсу скоротили у свідоцтві про народження поширене ім'я і не поспішали виправити помилку. Зі мною трапилося історія складніша. Самого часу одержав я паспорт, у якому трохи перекрутили моє прізвище: замість Фармагеї написали Ф о р м о г е й. Так і жив я, вважаючись за одними документами Фармагес, а за іншими — Формогесом. Та коли надійшла пора оформляти пенсію, виникла необхідність, як кажуть, звести все до одного знаменника. Надіслав я торік у Гайсинський загс Вінницької області лист: так і так, мовляв, шановні, будьте ласкаві, підніміть папери часів моєї появи на світ і уточніть, ким же я народився. Місяців за два прислали мені копію запису про народження без будь-якого уточнення, зате з припискою: «иметь отца Григорием». Пишу їм знову: як мого батька звали, я знаю, ви мені прізвище уточніть. І знову одержую таку ж копію запису, але приписка звучала дещо інакше: «иметь отца Рыгор». До копії прислали свідоцтво про народження, в якому я вже величаюся Ригоровичем.

Ясно, що один з цих батьків зайвий, проте втретє писати у Гайсин я вже боюся: ще, чого доброго, зроблять мене, Андрія, яким-небудь Андрієм чи Дієм. Не знаю, чи має моя заява юридичну силу, але стверджую, що п'ятдесят сім років знаю себе як Андрія Григоровича Фармагея і міняти ні ім'я, ні по батькові, ні прізвища не збираюся.

А. ФАРМАГЕЙ.

М. Волгодонськ
Ростовської області.

Фотовиставка з коментарями

Подивіться уважно на перший знімок. Що ви на ньому бачите? Півторасотсильний трактор Т-150 на передньому плані й житлові будинки на задньому? А більше нічого? Придивіться, будь ласка, уважніше. Кілька дерев ще бачите? А блиску бруківки не помічаєте? Ні? Ну, тоді все гаразд. А то прочитали ми в обласній газеті, що на вулицях села Макарівки Попільнянського району на Житомирщині виблискують бруківка, порівняли з фотознімком, люб'язно надісланим нам жителями вулиці Набережної цього села, і засумнівалися: чи не трапилося, бува, чогось з нашими очима. Затепер знатимемо точно: то в такий «блискучий» спосіб бажане видається за дійсне.

На другому знімку — дорога від центру села Зарічне Стрийського району Львівської області до місцевого лісництва. Точніше — вулиця. Насмілюлися б ви ступити на неї без гумових чобіт? Ні? Ми також. І не дивно. Он її навіть

качка не насмілюється перейти. А от секретар виконкому Зарічанської сільради М. Юрків оптимістично стверджує у матеріалі, надрукованому в райгазеті, що це саме ті три

кілометри відремонтованої дороги, «якою жителі села возять з лісу заготовлені дрова, корми».

Що ж до третього знімка, то тут коментарі, як кажуть, зайві. Можемо лише уточнити, що перед вами не тундра, де вічна мерзлота і сухо не буває, а нова вулиця Перемоги в райцентрі Рокитному на Ровенщині.

Цікаво, що автори усіх трьох листів майже

Не до Лірики

Голови колгоспів, директори радгоспів, як свідчить практика, рідко пишуть вірші. Точніше, мабуть, сказати: не пишуть їх майже зовсім. І, очевидно, не тому, що натури у них не ліричні, що не бентежить їх жайворонковий спів, а скіфські могили не навівають щось тривожно-філософське. Просто за повсякденними клопатами їм не до рим.

І це не біда. Я, наприклад, у цьому плані не в претензії до голови колгоспу імені Кірова з Конотопського району М. П. Удада чи його колег з колгоспів імені ХХІ з'їзду КПРС, імені Щорса, «Зоря»: вони можуть не бути поетами, можуть обминати своєю творчою уявою, скажімо, стародавній курган. Ніхто не вимагає поетичних збірок і від директора радгоспу «Шевченківський» М. О. Зінченка. Затевсі вони зобов'язані обминати цей курган плугом. А що виходить насправді?

На Конотопщині налічується 279 курганів різних археологічних

культур, 8 прадавніх городищ, 10 років тому всі, офіційною мовою висловлюючись, землекористувачі узяли на себе письмові зобов'язання з повагою ставитися до давніх пам'яток минулого. Більше того, є рішення райвиконкому, за яким певні площі навколо курганів вилучалися

з посівних сівозмін: багаторічну чи однорічну травичку — сій, будь ласка, а з плугом не потикайся.

А воно ж, знаєте, коли не можна, то починає дуже хотітися. І ось вам наслідок: з 279 древніх поховань розорують 230, зруйнували 11, пошкодили 29. Чимало їх — на площах згаданих господарств.

Ще далі зайшли у своїй неліричності керівники Роменського шляхово-будівельного управління № 29. Вони використовують ґрунт з курганів для насапання доріг.

Що можна сказати про людей, котрі з такою неповагою ставляться до історії рідного краю? А втім, самими словами пам'ятки не захистиш. Тут конкретне діло потрібне.

І. ЛИСИЙ,
керівник секції археології при
Конотопській районній організації
Товариства охорони пам'яток
історії та культури.

Сумська область.

ЩО БУЛО Б?

Оце сиджу і сушу голову над отаким запитанням: що було б, якби директор Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату О. П. Лапін з ватагою приятелів налетів на ставки сусіднього колгоспу «Октябрь», закинув сіті і натоптав мішечок-другий свіженькими карасиками та коропцями?

Погано йому, думаю, було б. І не тільки в матеріальному, а й у моральному плані. Бо за зазіхання на чуже добро кримінальна відповідальність передбачена.

Передбачена вона і за отруєння підводної фауни та флори. Та от що дивно. Скільки разів уже очолюваний Олексієм Павловичем комбінат винищував усе живе і суше в річці Бешці, а директорів їй за вухом не свербить. Ні, щоб так уже йому нічого ніколи, то

цього не було. Щоразу, як тільки береги річки та двох колгоспних ставків, які вона живить водою, покриваються мертвою рибою, приїждять комісії, складають акти, накладають штрафи. Та минає якийсь час, і Бешка

знову перетворюється на смердючу стічну каналу.

От і цієї весни спостерігалася така ж картина. Окрім того, ще й колгоспні дуки виявилися такими запаскудженими, що років зо два годі й думати, аби хоч кілограм сімця з них мати.

Погодьтеся, що якось воно нелогічно виходить: за мішок риби можна на відомій твердій лаві опинитися, а за тонни — виробничими труднощами прикритися і штрафом відбутися. Та й то, здебільшого, не зі своєї кишені. От і виходить, що отак штрафувати — як вилами по воді писати. Про цей комбінат Перець уже повідомив своїх читачів у своєму дев'ятому номері. Що ж далі?

В. ПЛИС.

Кіровоградська область.

слово в слово повторюють один одного. «Шкода, що ми живемо не в тундрі, — бідкаються вони, — там хоч гусеничників всюдиходів повно. А на чому ж нам щось до хати підвезти, якщо навіть трактори грузнуть?».

А й справді — на чому? Може, дійсно, варто по парочці всюдиходиків у кожен з названих населених пунктів підкинути, якщо там елементарна турбота про людей у такому дефіциті...

«Недавно у нас в Криму появились такі оголошення: «Товариші пасажирі! У Сімферополі проводиться місячник повноти збору виручки. Прохання оплачувати проїзд». А в автобусі маршруту Вілюгірськ — Зеленогірськ інше оголошення у той же період інформувало: «З 1 до 30 квітня проводиться місячник боротьби з втратами прибутків і розкраданням на пасажирському автотранспорті». Виходить, що одного й того ж квітня проводили два місячники?

І. ТУРЧИН.

— Ні. Як пояснили в облуправлінні пасажирського автотранспорту, тоді в Криму проходив місячник-конкурс на кращу назву для місячника по профілактиці безбiletного проїзду з боку пасажирів і привласнення виручки з боку водіїв. Між іншим, так і називатиметься майбутній місячник, оскільки кращого і мудрішого ніхто придумати не зміг.

«Прочитали у районній газеті, будімо після втручання сільради директор радгоспу «Червоний партизан» О. К. Левченко відремонтував дорожнє покриття на вулицях нашого села Журжівичі. Чому вірити — тій інформації чи власним очам, які ніяких слідів ремонту не бачать?

В. КОНДРАШЕВИЧ.

с. Журжівичі
Олевського району
Житомирської області».

— Не кип'ятіться. Замітка коли була надрукована? Узимку. А нині надворі літо. Виходить, що сніг давно розтанув, а разом з ним — і сліди ремонту.

«На нашій вулиці Перемога-2 четвертий рік мовчать гучномовці. Правда, взимку радіоточки ожили, але всього на два тижні. Що нам робити?

м. Жовті Води
Дніпропетровської області».

— Звернутися до облуправління зв'язку. При ньому відкрито пункт прокату транзисторів. Громадянам, у чиїх оселях гучномовці мовчать понад рік, радіоприймачі видаються у користування за пільговими розцінками.

«Наприкінці минулого року профком нашого колгоспу імені Карла Маркса Турійського району Волинської області уклав з Ковельським бюро подорожей та екскурсій угоду про екскурсійне обслуговування колгоспників на 1985 рік. 6 березня подали заявку на поїздку за маршрутом Ковель—Ліда—Вільнюс—Тракай. «Скоріше перерахуйте гроші, — сказали працівники бюро, — і будьте напоготові». 38 колгоспників були напоготові протягом місяця, але подорож так і не відбулася, бо наші путівки комусь віддали, а нам запропонували поїздку на квітень, у розпал польових робіт. Дивно, чи не правда?

А. КОСТЮК,
голова профкому».

— Нічого дивного. Керівництво Ковельського бюро подорожей та екскурсій, пропонуючи квітневу мандрівку, все подумало. На цей період бюро у повному складі перебалося б у колгосп і підмінило б мандрівників на сільгоспроботу. Так що даремно ви відмовилися. Тепер, очевидно, доведеться чекати живини пори.

«Уже рік, як я одержав квартиру на п'ятому поверсі в новому п'ятиповерховому будинку по вулиці Орджонікідзе, 1. Вельми оригінальний, скажу я вам, будинок. Якщо надворі ледь моросить, то в нашій квартирі справжній дощ, а в зливу у кімнатах паперові кораблі можна пускати. Був я і в начальника жеку № 4 М. Г. Клименка, і в заступника голови міськвиконкому А. А. Похи, та все даремно. Видно, дуже зайняті вони люди, щоб на мою біду увагу звернути.

В. ПОСОЛЬСЬКИЙ,
робітник.
м. Нововолинськ
Волинської області».

— Так, дуже. Товариш Поха, приміром, спочатку працював над проектом рішення виконкому про поліпшення роботи з листами і заявами трудящих, а потім контролював його виконання. Отже, не до Вас було.

НЕМАЄ НІКОГО...
НАГРЕБУ
ЯБЛУЧОК!

СТІЙ, ЗЛОДЮГО!
МИ ТЕБЕ ЧЕКАЛИ!

КОНЯ ЗАПРЯГАТИ НЕ
ТРЕБА: ЦЕЙ ЗЛОДЮГА
ЦІЛИЙ ВІЗ ЯБЛУК У
КОТОРУ ПРИНЕСЕ!

НЕВЕЗУЧИЙ ТОЛЯ

Не везе в навчанні Толі:
Перший двієчник у школі!
Толя каже: «Вчитись хочу,
Та болять у мене очі:
Тільки я почну читати —
Ім кортить одразу спати.
А крім того, й через руки
Я терплю пекельні муки:
Книжка, ручка, олівці —
Не тримаються в руці!
Ніг ніяк не вдержу в хаті:
Вибігають з хати, кляті,
Все б надворі їм гулять,
Все б футбольний м'яч ганять...»

Не везе в навчанні Толі,
Бо не має сили волі.

Василь СЛАПЧУК.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Хто не вивчив уроків? — запитала вчителька.
— Я, — підвела руку Світлана.
— Чому?
— Маму несподівано викликали на роботу, вона пробула там цілий вечір, а мені довелося бавити сестричку.
— Сідай, — сказала вчителька, — причина поважна. Хто ще не підготувався?
— Я не розв'язав задачі, — зізнається Дмитрик.
— Чому?
— У мене теж поважна причина: тато поїхав у відрядження...

Віктор ТАРАСЕНКО.

ГОРОБЦІ-ЛЕДАРЦІ

Ледарці-горобці,
Сіроокі стрибунці,
Що з вами робити?
Не схотіли горобці
В полі жати жито.
Мудреці-горобці
Люблять легко жити.
Не схотіли ледарці
Жита молотити.
Не хотіли молотити,
Не хотіли жати,
Позліталися на тік
Зернятка клювати.
Ледарці-горобці
Стали танцювати,
А тут кіт з-під воріт,
Чорний та вусатий.
Горобці — хто куди...
Кіт по двору ходить:
«Хто не сіє і не оре,
В того й хліб не родить».

Хто не сів, не орав,
Всяк нехай те знає:
На чуже добро нехай
Рот не роззявляє!

ЗАСПОКОЇВ

У світлиці
Плаче киця,
Нічим бідній поживиться,
Ніжки бідненькій болять,
Не впіймає мишенят.

Плач її зачувши, котик
Підійшов і сів навпроти:
— Та не плач, рідненька киця,
Сіроока, білолиця,
Я ж бо так тебе люблю,
Що для тебе, моя люба,
Мишоловочку куплю.

Григорій КОВАЛЬ.

ТЕРМІНОВА СПРАВА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ГУМОРЕСКА

Филимон Гордійович Цвях дуже любив ранкові години одеського вокзалу. Жив він недалеко, на Канатній — як по-старовинному звав вулицю Свердлова — і приходив сюди кожного ранку так же регулярно, як колись, до пенсії, на роботу.

Сьогодні йому привокзальна площа видалася особливо гарною і рідною. Та й не дивно: його цілий місяць не було в Одесі — їздив на курорт лікувати нирки, або, як сам полюбляв казати, «народжувати каміння».

Зустрів Филимона Петровича різномовний говір, таракхотіння гучномовця та підпільний шепіт.

— Жувачка, жувачка, жувачка, — хрипіла різнокольорова хустка, — американська...

— Хто приїхав до санаторію та будинку відпочинку, — гримів рупор, — треба підійти до...

— Нинада светер? — прошипів берет. — Голландський...

— Хто бажає відвідати знамениті одеські катакомби...

Филимону Гордійовичу катакомб відвідувати не треба — він бував там не раз; і тим паче не відчував він потреби в «голландському» светрі, який — це він добре знав — був виготовлений у Одесі на Молдаванці. Йому просто потрібна була Одеса, з якою, здавалося, був у розлуці сто років.

— Ах, Одеса! — прошепотів він, зупинившись на східцях вокзалу, і смачно, з шумом утягнув повітря своїм солідним носом. — Доброго ранку, рідна, доброго ранку, — і попрямував до телефонних будок.

Телефонних автоматів на вокзалах завжди менше, ніж потрібно в години пік. Приїжджі блокують їх так, що, здається, і мусі не пролетіти. Але Филимон Гордійович був корінний одесит, тобто з діда-прадіда, і цим сказано якщо не все, то багато. Отож, поправивши капелюх і піднявши над головою портфель, він почав штовхати живе кільце.

— Громадяни... — рука ухопилася за груди прямо над серцем, — термінове дело...

— У всіх термінове, — відізався вусатий

дядько з двома валізами. — У такому віці сиділи б собі вдома.

— У вас немає двокопійчної монети? — виросла перед ним дівчина і мило посмінулася. — А то вже півгодини...

— Пропустить, ради бога, — знову почав Филимон Гордійович, — дуже терміново...

— Та хай уже іде дідусь, — неслося із юрби, — а то помре...

Двері відчинилися, і його запхали в будку.

Филимон Гордійович віддихався, витягнув носовичка, старанно витер лисину і тільки тоді набрав номер.

— Ал-ло! Це Марія?.. Здрастуй, Марусенько, здрастуй. Це я... А-ага... А це?.. Ну да... Н-нда-а... А?.. Звичайно... Так я... Ну да... Звичайно. А Грицько вдома?.. Дай йому трубку... Це ти, Грицько?.. Здрастуй, внучку, здрастуй, мій маленький. Ну, як?.. А-ага... Кашку їси?.. Во-во-во! — Филимон Гордійович від душі розсміявся. — Мама так і каже?.. Хі-хі-хі... Прямо на горщику?.. Хі-хі. Ну й молодець. Весь у мене... Так-так, молодець! А Сашко вдома?.. Поклич його... Це ти, Сашко? Сашко?.. Ну, здрастуй, здрастуй, професоре. Як наука?.. Звичайно... Так і треба... Так-так-так, якщо тобі казав... І добре... Ага... Вірно! Чхай!.. Ну да!.. Так-так їх, так... Ну, добре. Мотря є?.. Здрастуй, Мотю...

У будку почали стукати. Галас здійнявся на всіх октавах і регістрах.

— Закінчайте, діду, а то я допоможу закінчити...

— Ви ж за серце хапалися...

— Тягніть його...

— Ти чуєш, Данилку?.. Що робитися? — продовжував тим часом Филимон Гордійович. — Та нічого. Просто людям робить нічого. Поговорити не дають — ну й народ же пішов... Так ти не бійся... Ну да... Більше трьох років не дадуть... Звичайно. А там непогано годують... А-ага... Вчать грати на барабані... От і правильно. Молодець! Я через десять хвилин буду вдома... Так я ж поруч, із вокзалу... А-ага... Зараз прийду і поговоримо докладно... Ну да. А ти з Василем?.. Дай йому трубку... Це ти, Васю?.. Ну, здоров, друже!..

Микола ХУДАН.

— Слухайте, у нього ж голосу немає!
— Зате ногами які кренделі виробляє!

ТВЕРЕЗА ГОЛОВА

Тверезо ставиться
До випивки Лаврін:
П'є
тільки
За чужий рахунок він.

В. ВОЛОДИН.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«ОГОЛОШЕННЯ

В нашій столовій проводиться місячник смачної їжі».

Надіслав Н. КАРПЕНКО.

«Тільки любов прикрашає будні лектора, тільки вона наповнює його життя глибоким змістом...»

«У районі широко впроваджують нові елементи обрядів. Так, при похоронах покійника спеціальним прожектором висвітлюють то його обличчя, то портрет...»

«Діє самодіяльний театр з двома трупами...»

(3 рукописів).

Надіслала Л. ЧАЙКА.

«...Нагорожується за 1 місце по кулевій стрільбі цех КВП, по жінкам — тов. Бойко».

(3 виступу).

Надіслав В. МУКОРІЗ.

«Такі бригади уже створені в нашій школі для випасання худоби серед хлопчиків».

(3 матеріалів конференції).

Надіслала Л. КОЛОСЮК.

«...Я збив стовп з електрикою притяг додому і небачив, бо був під мухою. А утрое хміль вийшов, я встав, а на дворі електрик з головою і завгар. Я це зробив не злоумишлено і обіщаю електрику возобновить».

(3 пояснювальної шофера).

Надіслала сім'я КИСИЛИЧУК.

«Собака вицала нелюдським голо- сом».

(3 учнівського твору).

Надіслав Гр. ПСАЛТИРЯ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— От невдячний — крім слів подяки, нічого від нього не дочекаєшся!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дещо своєрідно ставилася до грошової виручки завідувача магазином № 1 Балтської райспоживспілки (Одеська обл.) Білоус Н. І.: частенько здавала її не в касу, а клала до власної кишені. А як виявилася солідна нестача, вона, щоб сховати кінці у воду, змушувала продавців фіктивно оформляти купівлю товарів у кредит, і покривати нестачу. Коли ж отакі її методи роботи стали відомі, проти неї було порушено кримінальну справу, але розслідування велося дуже повільно. Про це стало відомо Перцеві, який, у свою чергу, звернувся до прокуратури Балтського району.

Прокурор району І. А. Бондаровський повідомив редакції, що за тяганину з розслідуванням даної справи начальника слідчого відділення Балтського райвідділу внутрішніх справ Ткача А. І. з органів міліції звільнено.

Керуючий відділенням № 4 колгоспу «Правда» (Ніжинський район) Скорбач Ф. П. мав одну слабкість: якщо йому не вдавалося шляхом махінацій привласнити сотню-другу карбованців, він ходив сам не свій. Отож, виділивши трактор для оранки городів колгоспників, він встановив таксу на свій розсуд, а гроші — понад півтисячі карбованців — привласнив. У такий же спосіб він «виручив» ще півтори сотні на скиртуванні соломи та збиранні кормового буряка. І після цього був цілком задоволений. А от колгоспникам, ясна річ, такий характер його діяльності не сподобався, і вони поскаржилися Перцеві.

Як повідомив начальник Чернігівського обласного управління сільськогосподарства П. Т. Сердюк, маніпулювання керуючого відділенням було належно оцінено. З посади керуючого його звільнено, а рішенням бюро Ніжинського райкому партії з членів КПРС виключено.

- Було б краще, якби за самого чорта заміж вийшла!
- Це виключено: шлюб між близькими родичами заборонений.

МОРСЬКИЙ ПОРЯДОК

Призначили керівником на базу Досвідченого, хитрого пролазу. Він в перший день сказав комерсантикам: — Що ж, перспективи, друже, в нас чудові. Порядок заведу я тут морський! Той зацікавився: — А поясніть — який? — А ось який. Давай складемо угоду: Щось потягнули, і кінці — у воду!

Олексій ГАЦА.

САТИРИЧНІ мініатюри

ЗАПІЗНИЛИЙ РИБАЛКА

Приповз десь аж під північ з вудкою — І спить коло Рябка, під будкою.

ЗАГНУЗДАВ

Про шефа знав геть чисто ВСЕ. І — сів на плечі. Хай везе!

СВОГО ДОБИЛАСЬ

Ні, вродю не спокусила — Квартирою... Велика сила!

МЕТИ СЯГНУВ

Пробився на Парнас таки: Мав добрі лікті й кулаки.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ДОБРЯГА

Не раз Удав хвалився: — Сам добрий я, Та от невдало одружився: Жона — Змія.

Андрій КОНИК.

ЯК В ГОСТЯХ

Він на роботі, як в гостях у тещі. Чайок посорббує, смакує калачі, Та язиком то з тим, то з тим поплеще, Та декого поплеска по плечі.

Віталій ГУНЬКО.

ХТО КОГО НОСИТЬ

Казав Іван: — Поженимось, Галино! Тебе я на руках носитиму, кохана... Погодилась вона. Тепер повинна З буфету на руках виносити Івана.

ЗА МОЄ ЖИТО...

Піймали Кліма на гарячій — З рушниць вепра в лісі вбив. А він клянеться, ледь не плаче, Що шкоди, бач, не наробив: — Нехай за постріли пробачать — Не міг загнати його у хлів! Адже то власний мій кабанчик: Він втік до лісу й здичавів...

Василь КРАВЧУК.

ГОМО-ЕГОЇСТУС

Його найголовніша із турбот — Аби повніш набити власний рот.

АКТИВНИЙ КРИТИК

Його девіз: — Даєш дорогу Нещадній критиці з-за рогу!

З ПУСТОГО В ПОРОЖНЄ

Вже десять літ про пуск водопроводу Ллють фахівці у доповідях воду.

Володимир ХРИСТОВИЙ.

ДИВИНА

Ділилася Вероніка Своєю бідюю: — В мого, — каже, — чоловіка Щось із головою. Чи пороблено людині?.. Аж на серці важко: З риболовлі приніс нині Недопиту пляшку.

Семен САВЧЕНКО.

ЗА ЗРАЗКОМ...

Коли говорити про возвеличення кулака як засобу самоутвердження і запоруки успіху на дорожці житейській, то, що б там хто не казав, а першій у цьому треба віддати «богом обраній» країні — США.

Звичайно, кулак — це не тільки в прямому, а й у образному, символічному розумінні: йдеться взагалі про возвеличення грубої сили. Насильство, у найрізноманітніших його проявах і найвищавіших формах, давно і надійно прописалося на американських кіно- і телеекранах, на ньому роблять бізнес, розтліваючи людські, зокрема, молоді душі.

Якийсь час Європа у цьому пасувала перед Америкою. Та й досі ще подекуди відстає. Але, рівняючись багатому в чому на свого заокеанського партнера, краї західноєвропейські успішно переймають і цю рису його «способу життя»...

У західнонімецькому місті Ганновері вийшла брошура під значущою назвою: «Насильство у відеокасетах». Занепокоєні автори брошури б'ють на сполох: із 6 тисяч назв відеокaset, що продаються в ФРН, близько половини являють собою небезпеку для неповнолітніх як пропаганда насильства. Серед тих отруйних страв із жаків та убивств не бракує, звісна річ, і варива, приготовленого на заокеанській кухні.

Що й казати — пожива ця згубно діє на податливу психіку дітлахів — перекошобо-чується та, не зміцніла іще, психіка. Але чи ж тільки вона?.. Ось — лише один приклад.

Мартіна Ціммерман уже вибула із катего-

рії неповнолітніх — дівці виповнилося 26 років. І не один рік вона заробляла собі на хліб, трудячись у відеотеці західнонімецького міста Манхенгладбаха.

А закінчилися ті труди гірким хлібом казенним: Мартіна, як повідомляє журнал «Квік», задушила свого коханого Ганса-Йозефа Вірца, розпанахала його на 49 частин і заховала.

Поліція розкрила злочин. І їй не дуже треба було натужитися, аби збагнути, на якому ґрунті він визрівав: при обшуку на квартирі Мартіни знайшли 10 американських відеокaset із людодіськими сюжетами. У відеотеці, де працювала Мартіна, того заокеанського добра не бракувало.

Як бачите, прилучення до деяких «духовних набутоків», принесених у Західну Європу з-за океану, дає видимі результати.

І МОГИЛЬНИКИ РВУТЬСЯ У КОСМОС...

Сучасна американська адміністрація докладає чимало зусиль, щоб перетворити космос на поле майбутніх боїв; представники горезвісного воєнно-промислового комплексу націлюються на нові, космічні, бар'єри...

А тим часом й інші не дрімають. Так, наприклад, поховальна контора «Спейс сервіс інкорпорейтед», що у місті Мельбурні

(штат Флоріда), уже пропонує майбутнім покійникам своєчасно забезпечитися місцями на космічному кладовищі.

В рекламних проспектах, які розсилаються спиритними могильниками, розмальовується ритуал і принади таких похоронів.

Покійника спалюють у крематорії, попіл запресовують у невеличку, як коробочка для сірників, урну, на якій зазначають ім'я небіжчика і, за бажанням родичів, зображають якийсь релігійний символ; урну вміщують у спеціальний контейнер разом із десятком тисяч інших урн і за допомогою ракети-носія відправляють те урносковище в космос. Там, на висоті 3000 кілометрів, воно, за вченими розрахунками, буде кружляти навколо рідної планети 63 мільйони років, а на крайній випадок — до страшного суду. Коштуватиме таке поховання 3900 доларів (звичайне ж обходиться не менш як у 5000), до того ж воно, як запевняє фірма, більш відповідає сучасному рівню техніки і престижніше.

Отак-то, значить! Одні, проповідуючи «зоряні війни», готуються нафарширувати космос найновітнішим смертоносним знаряддям, а інші ладнаються прах своїх співвітчизників у космос відтарабанювати.

Чи зросте престиж покійників, захоронених відповідно до сучасного рівня техніки, судити не беремося. Хоч, щоправда, можна догадатися, що на самолюбство небіжчиків воно не дуже вплине. Зате уже тепер можна з певністю сказати, що намагання перетворити космос на воєнний плацдарм нічийого престижу в очах людства не підіймає і не підійме.

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

У перуанському місті Уачо поліція застала на гарячому трьох зловмисників, які наладналися на збройний грабунок.

При сьогоднішньому розмахі злочинства у Перу іще одна спроба збройного грабунку нікого б там не здивувала. Але в даному разі факт вийшов за межі буденного навіть для звичних до чогось

подібного перуанців: з'ясувалося, що усієї тій трійці в цей час належало б знаходитися у сусідньому місті Уарасі. Бо двоє із затриманих, як повідомляє газета «Комерсіо», виявилися в'язнями тамтешньої тюрми, а їх третій компаньйон — тієї ж таки тюрми директором.

БЛАГОДІЙНИК

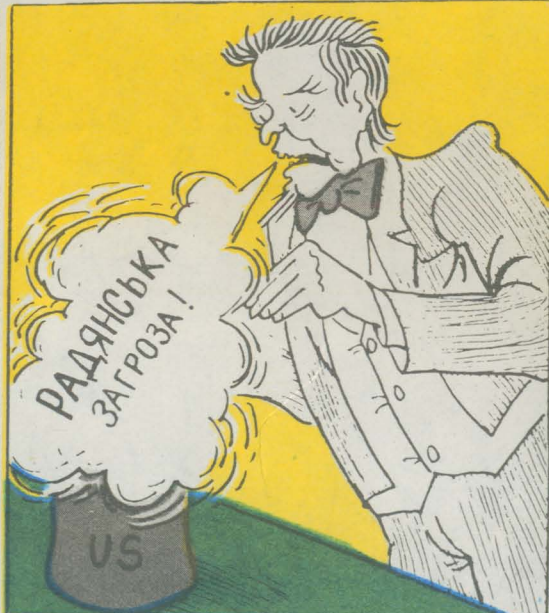
Оселившись у м. Принстоні (штат Міннесота, США), Джозеф Рамірес швидко завоював репутацію благодійника міста, пожертвувавши на переобладнання місцевого аеропорту й на інші корисні речі аж 2,5 мільйона доларів.

А невдовзі з'ясувалося, що в той

аеропорт регулярно прибували з Південної Америки літаки із вантажем для того ж таки Раміреса. Були то наркотики на багатомільйонні суми доларів.

Так що Рамірес міг собі дозволити той щедрий благодійницький жест. Для свого ж власного блага.

Мал. Н. МАЛОВА

Магічні слова.

«Я аж до ранку стукав,
Ногами піддавав,
Плечима в двері грюкав
І плюнув, перестав.
Я хлопець дуже гордий,
Не по мені — і край.
Закрилась на щиколду?
У дівках пропадай...»

В. С-ко з м. Миколаєва.

— Захоплюючий сюжет! А враховуючи, що в листі ви пишете, ніби всі Ваші твори — автобіографічні, ми вам співчуваємо. Заразом і тим, кому Ви своїм стуком і грюком не давали «аж до ранку» спати.

«Ти така була вся накручена
Набундючена і нахлобучена
Мною зовсім ще не ізучена...»

А. К-ий з Житомирщини.

— Те, що Вами «зовсім ще не ізучена» та, котрій ви присвятили свої натхненні вірші, — це півбіди. Гірше те, що Вами «зовсім ще не ізучена» елементарна грамати́ка.

«Я з шніцелем усе вживав,
Бив по тарілці молотком,
А стіл на дошки розлетівся,
Бо шніцель був твердий, як ком...»
М. Г-ів з Полтавщини.

— Із шніцелем Вам таки не пощастило. Але навіщо меблі ламати?

«Ураз двірничка гульк із-за лав —
А чому сміття кидаєте не в урну?
Я руки в кишені всі поклав
І їй відповідаю так культурно...»

Т. К-ун з Чернівецької області.

— Хіба ж це культурно — говорити з дамою, тримаючи «всі руки» у кишенях?

«Випив літру медовухи,
Не свербили навіть вухи,
Тяпнув бутель барматухи,
Від якої здохли б мухи.
Ну а потім цілу тонну
Вижлуктив він самогону,
І чотири декалітри
Випив яблучного сидра...»

Ю. Х-ко з м. Івано-Франківська.

— Нас просто вразила Ваша алкогольна «ерудиція». Проте мусимо Вас засмутити: цього зовсім замало, щоб писати вірші.

ЩО ПИШУТЬ...

Літній день. Тиха сільська вулиця. На лавочці, біля свого подвір'я, сидить дідусь і читає листа, якого він щойно одержав.

Бабуся-сусідка кудись ішла, та зупинилася, заглядає через плече і раз по раз запитує:

— Що там ваші пишуть? Що? Ну, що?

Дідусь мовчав-мовчав, а тоді підвів голову й каже:

— Наші пишуть, щоб ваші не совали свого носа...

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

ВЗЯВСЯ

Було це за старих часів. В одному селі хтось у селян став курей красти. А зловити злодія не вдавалось.

Тоді один старий дід і каже:

— Я спіймаю злодія, тільки принесіть мені для цього довгу вірвовку.

Здивувались люди, але вірвовку принесли. Вивів дід селян на вигін, розклав вірвовку і каже:

— А тепер усі беріться за неї.

Почекав трохи і кричить:

— Ну, всі взялися?

— Всі! — кричать селяни.

— Та чи всі? — знову дід.

— Всі! Всі!

— І той, хто курей краде, взявся?

— Взявся! — озвався злодій.

Повідомив М. КОВАЛЕНКО.

с. Данилівка
Біловодського району
Ворошиловградської області.

ЧЕРВОНА КОСИНКА

На стадіоні проходять легкоатлетичні змагання. Дивлячись на десятикілометровий забіг спортсменів, дружина каже своєму чоловікові:

— Мені здається, любий, що у бігуна з червоною косинкою на шії є усі шанси прибігти першим.

— Мені теж так здається, мила, тільки то у нього не косинка, а язик.

Повідомив О. ВЛАСОВ.

м. Харків.

ХІБА НЕ ЗНАЄ...

— Мамо, мамо, подивись, он у того дяді на голові немає жодної волосини!

— Не кричи, він може почути.
— А хіба він про це ще не знає?

Повідомила З. УЛИЦЬКА.

м. Хмельницький.

НЕ ТІ ТЕПЕР ПОТРЕБИ

— Он який ти вже, онучку, виріс! А сором'язливий... Раніше було поцілуеш мене, а я тобі на цукерки карбованця дам! Чому б тобі не поцілувати мене й зараз? — каже бабуся онукові.

— А червінця дасте?

— На цукерки?

— Які цукерки! На коньяк.

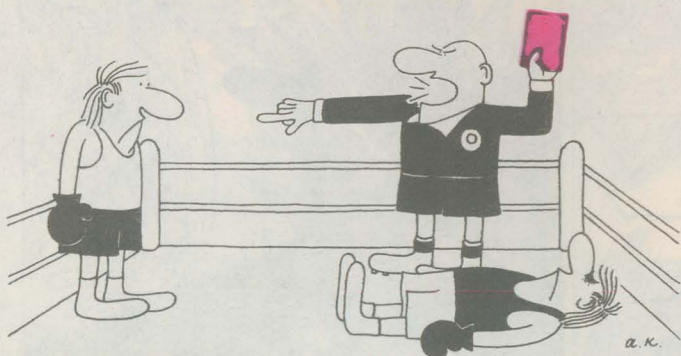
Повідомив В. ГЕРАСИМЕНКО.

с. Личково-1
Магдалинівського району
Дніпропетровської області.

Анатолій КОНОНЕНКО.

Живе молодий художник у селі Світанок Ніжинського району Чернігівської області, працює у місцевому колгоспі. Його дотепні малюнки часто друкують у республіканській та союзній періодиці, він — учасник багатьох виставок, лауреат міжнародних конкурсів карикатуристів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Мал. А. УРБЕЛІСА («Шлуота»)

Без слів.

— Ким би ви хотіли працювати?
— Я хотів! Це дільничний хоче!

Без слів.

Мал. О. ХИТРОВОЇ («Чаян»)

— Чого їм ще треба!
— Просять, щоб ми їм ще й підспівували...

— Як же я тобі, мамо, допоможу, коли у мене руки зайняті.

Мал. І. АВЕР'ЯНОВА («Капкан»)

— Ось тепер і до класної дошки вийти не соромно.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Механізатори колгоспу «Хвиля революції» (Іллінецький район) відправили для ремонту (Джукотинське відділення сільгосптехніки, Бершадський район) два бурякозбиральні комбайни. Майстри сільгосптехніки перш за все стягнули з колгоспу кругленьку суму — по 1870 карбованців за ремонт кожного комбайна. А от як вони відремонтували їх, свідчить те, що один з комбайнів ще по дорозі додому розсипався, а другий додому дістався, але тут же став, мов укопаний. Про отаку роботу майстрів-ремонтників і розповідалось, зокрема, у фейлетоні «Ремонт зі зломом» (№ 24 за 1984 рік).

Після виступу Перця заступник голови Вінницької обласної сільгосптехніки В. А. Цюра повідомив, що фейлетон було обговорено на нараді техніко-економічної ради обласного об'єднання і критику журналу визнано справедливою. За низьку якість та порушення технології ремонту комбайнів на головного інженера відділення Лавренюка П. Г. і завідувачого спецмайстернею Олексія М. С. накладено адміністративні стягнення. Обидва комбайни якісно відремонтовано. А для поліпшення технології та якості ремонту бурякозбиральних комбайнів у Джукотинській спецмайстерні проведено реконструкцію.

◆ П'ять років тому щасливі новосельці в'їхали в будинок № 4 по вулиці Береговій, що у селі Сенча на Полтавщині. Але, як-то кажуть, для повного щастя їм не вистачило одного — щоб цей будинок газифікували. Про це писалося в одному з листів, надрукованих у № 1 журналу.

Після виступу Перця заступник голови Лохвицького райвиконкому В. Б. Хоменко повідомив, що усі роботи по газифікації згаданого будинку виконано.

◆ У «Перці» № 3 в розділі «Перчанський телевізор» повідомлялося про те, що у селі Волока (Глибочий район) електромережа перебуває в аварійному стані, і через це електропостачання часто порушується.

Як повідомив редакції головний інженер Чернівецького обласного підприємства електричних мереж С. А. Герасимов, електромережу в цьому селі повністю впорядковано, і тепер усі жителі безперервно одержують електроенергію.

◆ В одному з листів до редакції йшлося про те,

що медсестра Яблонської лікарняної амбулаторії (Ємельчинський район) Халимовська Г. І. халатно ставиться до своїх обов'язків, не з'являється на виклики до хворих. На прохання Перця Житомирський облздоровідділ ретельно перевірів цього листа, а заступник завідувачого облздоровідділом В. К. Личман повідомив, що при перевірці на місці факти підтвердились. Дійсно, Халимовська Г. І. відмовилася навідатися до тяжкохворого додому та надати йому необхідну допомогу. Цей випадок було обговорено на нараді з фельдшерами району, з лікарями в усіх дільничних лікарнях та амбулаторіях району. За негідний вчинок Халимовську Г. І. з роботи звільнено.

◆ У своєму листі до редакції жителі вулиці Ілліча, що у райцентрі Петрове (Кіровоградщина), скаржилися на те, що їхня вулиця вечорами та вночі не освітлюється, а водії, як удень, так і вночі, гонять свої машини на великих швидкостях.

Як повідомив редакції голова Петрівського райвиконкому Ю. М. Бабенко, комбінат комунальних підприємств нині вже закінчив роботи по освітленню вулиці Ілліча. Встановлено на ній і дорожний знак про обмеження швидкості.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (1200)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.06.85. Підписано до друку 01.07.85. БФ 09587. 70х108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 319 700 прим.
Зам. 03263.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувачи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

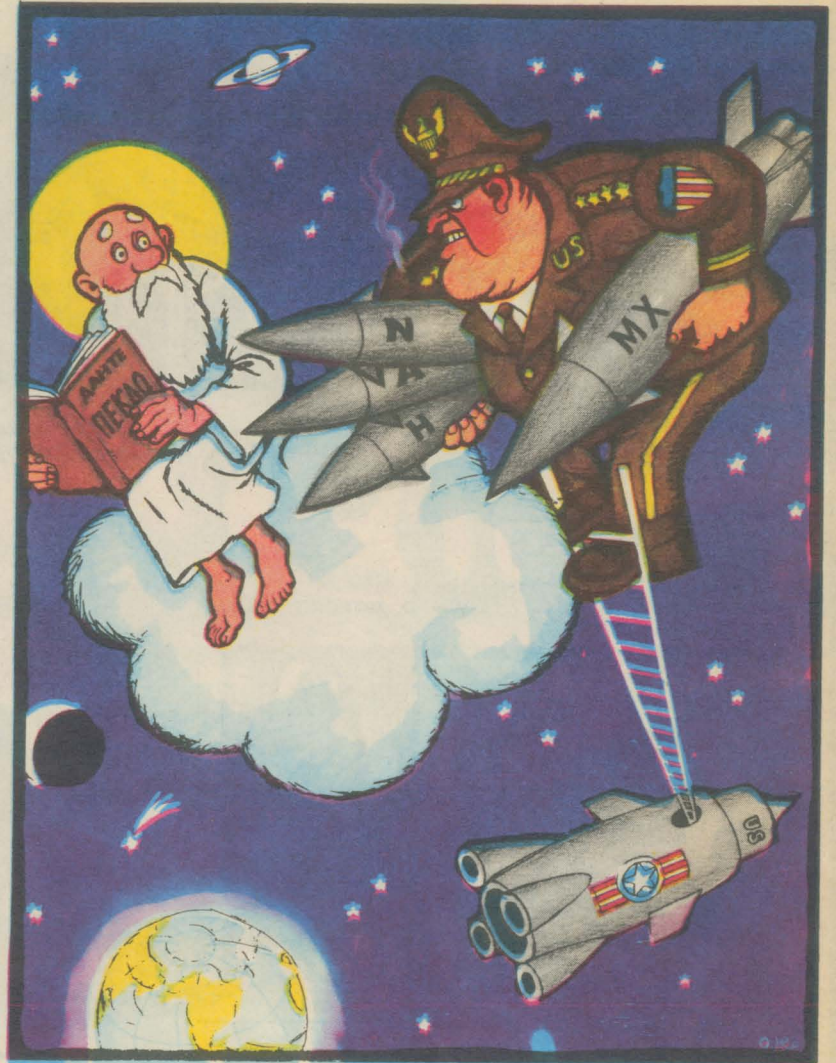
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскал»

Мал. М. ЛИТВИНА

Відбиток американської демократії.

Мал. О. КОХАНА

— Ану геть звідси! Тут зона життєвих інтересів США.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Сер, із Женеви чудові новини — завдяки зусиллям нашої делегації на переговорах в Женеві нічого нового!